

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 7 października 1968 r.

Nr 38

TREŚĆ:
Poz.:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

271 — z dnia 17 września 1968 r. w sprawie świadczeń rentowych dla repatriantów 441

ROZPORZĄDZENIE

272 — Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 23 września 1968 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładach przemysłu gazowniczego 442

OSWIADCZENIA RZĄDOWE:

273 — z dnia 7 sierpnia 1968 r. w sprawie ratyfikacji przez Belgię Konwencji europejskiej dotyczącej zabezpieczenia społecznego pracowników zatrudnionych w transporcie międzynarodowym, podpisanej w Genewie dnia 9 lipca 1956 r. 446

274 — z dnia 24 sierpnia 1968 r. dotyczące przystąpienia Irlandii do Konwencji celnej w sprawie czasowego przywozu opakowań, sporządzonej w Brukseli dnia 6 października 1960 r. 447

275 — z dnia 28 sierpnia 1968 r. w sprawie uczestnictwa Malty w Konwencji dotyczącej przywilejów i immunitetów Narodów Zjednoczonych, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 13 lutego 1946 r. 447

276 — z dnia 28 sierpnia 1968 r. w sprawie przystąpienia Maroka do Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych, sporządzonej w Wiedniu dnia 18 kwietnia 1961 r. 447

271

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 września 1968 r.

w sprawie świadczeń rentowych dla repatriantów.

Na podstawie art. 119 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do:

- 1) repatriantów, którzy byli pracownikami, żołnierzami zawodowymi lub niezawodowymi,
- 2) członków rodzin repatriantów, o których mowa w pkt 1, bez względu na to, czy członkowie ci są również repatriantami, czy też stale zamieszkiwali w kraju,
- 3) członków rodzin osób, które były pracownikami, żołnierzami zawodowymi lub niezawodowymi i zmarły za granicą, a członkowie ci powrócili po śmierci tych osób do kraju jako repatrianci.

2. Za repatrianta w rozumieniu rozporządzenia uważa się osobę, która powróciła do kraju po Wyzwoleniu i uznana została za repatrianta przez właściwy organ administracji państwowej.

§ 2. 1. Osobom wymienionym w § 1, którym władze lub instytucje zagraniczne wypłacały renty, przyznaje się emerytury lub renty inwalidzkie albo renty rodzinne z funduszu emerytalnego, jeżeli władze lub instytucje zagraniczne wtrzymały wypłatę renty z powodu repatriacji.

2. Renty rodzinne przyznaje się: dzieciom, małżonkowi i rodzicom, jeżeli spełniają oni odpowiednio warunki określone w art. 32, art. 33 ust. 1 i art. 35 pkt 2 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6), zwanej dalej „ustawą”.

§ 3. 1. Emeryturę lub rentę przyznaną w myśl § 2 wypłaca się w wysokości pobieranej za granicą renty po przeliczeniu jej na złote według zasad stosowanych przy wypłacie w kraju rent otrzymywanych z zagranicy.

2. W razie zbiegu prawa do dwóch lub więcej świadczeń stosuje się odpowiednio przepisy art. 78 ustawy.

§ 4. 1. Do emerytur i rent przyznanych w myśl § 2 przysługują przewidziane w ustawie dodatki:

- 1) rodzinne (art. 41—44 ustawy),
- 2) z tytułu polskich odznaczeń państwowych (art. 45 ustawy),
- 3) z tytułu zaliczenia do I grupy inwalidów (art. 47 ustawy).

2. Osoby pobierające emerytury i renty oraz członkowie ich rodzin mają prawo do świadczeń w naturze w zakresie i na warunkach określonych w art. 60—63 ustawy.

3. W razie śmierci osób pobierających emerytury i renty oraz członków ich rodzin przysługują zasiłki pogrzebowe

na warunkach i w wysokości określonych w art. 49—52 ustawy.

§ 5. 1. Osoby pobierające na podstawie przepisu § 2 renty uzależnione od inwalidztwa poddaje się kontrolnym badaniom lekarskim, jeżeli inwalidztwo nie zostało ustalone jako trwałe przez instytucję zagraniczną. Pierwsze kontrolne badanie lekarskie przeprowadza się nie wcześniej niż po upływie roku od daty powrotu do kraju, chyba że instytucja zagraniczna określiła wcześniejszy termin badania.

2. Jeżeli kontrolne badanie lekarskie wykaze, że inwalidztwo ustało, wypłatę renty wstrzymuje się od najbliższego terminu płatności renty przypadającego po upływie miesiąca od daty decyzji wstrzymującej wypłatę renty. Przepis art. 23 ust. 2 pkt 2 ustawy stosuje się odpowiednio.

§ 6. 1. Repatriantom, którzy za granicą pracowali lub byli żołnierzami (zawodowymi lub niezawodowymi) i nie pobierali tam z tego tytułu rent, i członkom ich rodzin oraz osobom wymienionym w § 1 ust. 1 pkt 3 przysługują świadczenia rentowe przewidziane w ustawie w zakresie, wysokości i na warunkach w niej określonych, z tym że:

- 1) przy ocenie prawa do świadczeń okresy zatrudnienia za granicą uważa się za okresy zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego, a okresy służby wojskowej — za okresy równorzędne z okresami zatrudnienia lub zaliczalne do okresów zatrudnienia, zgodnie z art. 9 i 10 ustawy,
- 2) w razie niewykonywania zatrudnienia w kraju do obliczenia świadczeń przyjmuje się najniższą podstawę wymiaru,

3) kwota świadczeń nie może być niższa od kwoty najniższej emerytury lub renty.

2. Pomimo niewykonywania przez repatrianta zatrudnienia w kraju Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych może w wyjątkowo uzasadnionych wypadkach wyrazić zgodę na przyjęcie do obliczenia podstawy wymiaru świadczeń zarobków w wysokości odpowiadającej obowiązującym w kraju przepisom płacowym dla takiej grupy pracowników w odpowiednim dziale gospodarki narodowej (branży), w jakiej repatriant był zatrudniony za granicą.

3. Wypłata świadczeń rentowych przyznanych w myśl przepisów ust. 1 i 2 następuje od dnia powstania prawa do tych świadczeń za okres nie dłuższy niż 3 miesiące wstecz od daty zgłoszenia wniosku i nie wcześniej jednak niż od dnia powrotu do kraju.

§ 7. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 maja 1957 r. w sprawie szczegółowych warunków uzyskiwania świadczeń rentowych przez repatriantów (Dz. U. Nr 26, poz. 117),
- 2) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 kwietnia 1959 r. w sprawie szczegółowych warunków uzyskiwania kolejowych świadczeń rentowych przez repatriantów (Dz. U. Nr 25, poz. 161).

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się do wniosków o świadczenia zgłoszonych po dniu wejścia rozporządzenia w życie.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

272

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GÓRNICTWA I ENERGETYKI

z dnia 23 września 1968 r.

w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładach przemysłu gazowniczego.

Na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 30 marca 1965 r. o bezpieczeństwie i higienie pracy (Dz. U. Nr 13, poz. 91) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy wstępne.

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do nadzorowanych przez Ministra Górnictwa i Energetyki zakładów pracy przemysłu gazowniczego, zwanych dalej „zakładami”.

§ 2. Pomieszczeniami zagrożonymi wybuchem w zakładzie — w rozumieniu rozporządzenia — są pomieszczenia zaliczone w przepisach rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lutego 1967 r. w sprawie klasyfikacji obiektów budowlanych i zakładów pracy pod względem niebezpieczeństwa pożarowego i zagrożenia wybuchem (Dz. U. Nr 8, poz. 34) — do jednej z pięciu kategorii zagrożenia wybuchem (WI — WV).

Rozdział 2.

Przepisy wspólne dla oddziałów zakładu.

§ 3. 1. Trasy i przejścia na terenie zakładów oraz na terenach robót wykonywanych przez zakłady powinny być wyznaczone i zabezpieczone dla ruchu kołowego i pieszego.

2. Wykopy lub inne podobne wgłębienia w miejscach dostępnych dla ludzi na terenach, o których mowa w ust. 1, powinny być ogrodzone bądź w sposób widoczny oznaczone znakami ostrzegawczymi i informacyjnymi.

§ 4. Przed przystąpieniem do robót ziemnych powinno być rozpoznane uzbrojenie terenu, a w szczególności usytuowanie kabli elektrycznych i przewodów gazowych.

§ 5. 1. Poszczególne obiekty powinny być oznaczone tablicami ostrzegawczymi o zakazie wstępu osobom nieupoważnionym, a obiekty zagrożone wybuchem — o zakazie używania ognia.

2. Na zbiornikach z cieczą bądź gazem palnym lub łatwo zapalnym powinny być umieszczone odpowiednie znaki i napisy ostrzegawcze.

3. Na urządzeniach służących do zamykania i otwierania przepływu gazu powinny być umieszczone znaki wskazujące zamknięcie lub otwarcie przewodu.

§ 6. W pomieszczeniach z urządzeniami gazowniczymi powinny być wywieszane w miejscu widocznym i dostępnym schematy połączeń tych urządzeń.

§ 7. 1. W pomieszczeniach związanych z wytwarzaniem, oczyszczaniem i przesyłaniem gazu powinien być umożliwiony przepływ powietrza przez wszystkie kondygnacje.

2. Pomieszczenia, o których mowa w ust. 1, powinny być skutecznie wentylowane.